

Прочитай і підкинь другому!

За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля народам! Воля людині!

ПРОМИСЛОВІ робітники України!

Київ

1951

Львів

ПРОМИСЛОВІ РОБІТНИКИ УКРАЇНИ!

Вам живеться погано. Це ви добре знаєте.

Ваша реальна зарплата низька — з неї годі вам вижити. За продуктами вам треба вистоювати в довезних чергах. Та й якже часто їх для вас не вистачає! В їдальнях дещо кращий обід — не на вашу кишеню. Власне кажучи, вам весь час доводиться жити на голодному пайку. Як слід одягнутися — вам нема за що. Так широко реклямовані большевицькими ворогами народу знижки цін майже нічого не змінюють у вашому злиденному становищі. Найбільше виграють від цих знижок большевицькі верховоди.

Ваші життєві умови — в переважній більшості випадків майже цілком погані: квартири обмаль, в них тісно, погані, брудні бараки, будьяк зведені вами до купи буди. Умови вашої праці, особливо в шахтах Донбасу та рудниках Кривого Рогу — такі ж самі. Часто відсутні самі елементарні вимоги технічної безпеки. Тисячі вас калічать, а то й гинуть в донбаських „заячих норах“, в „атечественних“ шахтах... Більшості з вас приходится працювати цілком відсталими з технічного погляду засобами, примітивними методами. В той же час назначувані вам норми виробітку — явно непосильні.

Над усім цим — безжалісний батіг індивідуальної „трудої дисципліни“: за незначне спізнення до праці, за будьяку аварію, часто цілком від вас незалежну — суворе грошове стягнення, суд, „трудо-поправчі“ табори.

Над усім цим — безжалісний батіг індивідуальної та групової стахановщини, соцмагань, „урочистих зобов'язань“ та їм подібних засобів витискати з вас останню каплю поту вимотувати останні

рештки ваших сил, висмоктувати все ваше здоров'я.

Над усім цим — безпошадний, жорстокий терор большевицької охоранки: багатомільйонна сітка таємних шпиків, цілковите придушення всякої свободи, тюрми, енкаведівські тортури, заслання, фізичне винищування мільйонів людей...

На вашому поті, шляхом нещадного вашого пригноблення, за рахунок нечуваного вашого визиску виросла в СРСР нова кляса суспільних паразитів і експлуататорів — кляса партійних та по-лакейському партії відданих чинуш різного роду та ранг, кляса большевицьких вельмож. У підсоветському суспільстві ця кляса займає таке ж політично й економічно упривілейоване становище, як в умовах капіталістичного ладу займала буржуазія. Вони мають незвичайно високі ставки зарплати, прекрасні квартири, різні привілеї в галузі постачання продуктами та промтоварами, для них курорти, доми відпочинку, люксові ресторани і т. д. В їхніх руках вся політична влада. Їхнє „керівництво“ полягає головним чином у нелюдському підганянні вас до щораз більших зусиль, у виконванні ролі гайдуків над вами. Вони — нові большевицькі пани, нові паразити і визискувачі, ви — їхні безправні, жорстоко пригноблені та визискувані піддані, їхні раби.

На місце визиску робітничої кляси і всіх працюючих окремими капіталістами прийшов сьогодні в СРСР визиск робітників большевицькою державою, тобто точніше кажучи, визиск клясою большевицьких вельмож: большевицька, нібито соціалістична держава є нічим іншим, як тільки знаряддя панування большевицьких вельмож над працюючими. За рахунок цього визиску большевицькі паразити, насамперед, забезпечують собі розкішне життя. Далі, за рахунок цього визиску вони готуються до підкорення під своє панування усього світу: розбудовують воєнну промисловість, армію, продукують озброєння, використовують закордонні компартії як агентуру свого імперіялізму, проводять широку підривну та пропагандивну роботу.

Ось один приклад на те, в якій мірі большевицькі вельможі визискують робітничу клясу і працюючі маси взагалі. За приблизними підрахунками, сільзавод в м. Долина, Станісл. обл., в м. вересні 1948 р. дав большевицьким вельможам 1 млн. 377 тис. руб. чистого прибутку. Розподіляючи цю суму на кількість зайнятих у цьому заводі робітників та службовців (110 чол.), побачимо, що кожен зайнятий на цьому заводі працюючий дав за місяць своєю працею большевицьким вельможам більше ніж 12 тис. руб. чистого прибутку. В той же час пересічний місячний заробіток робітника на цьому заводі виносив 319 руб., службовця — 510 руб., а кг. соли продавався населенню по 2,60 руб.!! І хіба ж така експлуатація робітників, службовців та всього населення з боку держави сумісна з поняттям справжньої „держави робітників і селян“? Хіба ж це — а таких прикладів можна наводити мільйони — не прекрасна ілюстрація на те, що большевицька держава — це знаряддя гноблення і визиску робітничої кляси та всього працюючого народу з боку большевицьких вельмож, знаряддя панування большевицьких вельмож над працюючими??

І проти цієї жорстокої експлуатації, проти цього нелюдського пригноблення робітничої кляси в умовах большевицького ладу не має ніяких засобів оборони! В ССРСР не існує такий могутній засіб боротьби за покращання становища працюючих, як право страйку. Не існує тут теж такого засобу оборони робітників, як вільні профспілки. Советські профспілки — це тільки додаткове знаряддя большевицької кляки для придушення і експлуатації робітників!

Та цим, брати робітники, картина вашого пригноблення і визиску ще не вичерпується. В Україні, для робітників-українців цю картину треба ще доповнити національним гнетом і експлуатацією.

З економічного погляду Україна в системі ССРСР — типова колонія: типова база сировини і ринок збуту для високоспеціалізованої промисловості Центральної Росії, типовий терен колонізації для росій-

ського елементу, в першу чергу для технічних і наукових кадрів та для кваліфікованих робітників, типове джерело дешевої робочої сили, зайнятої головним чином на чорних, фізично найважчих роботах.

Ось факти:

Перший автобудівельний завод в Україні заплановано побудувати шойно в останні роки, пляном четвертої п'ятирічки. Дотепер всі автомашини завозилися в Україну з Росії. Там вони будувалися з українського заліза, з українського марганцю, на українському вугіллі. Що це означає для українських робітників? Ось що: 1) що у виробництві автомашин на долю українських робітників випадала фізично найважча і в той же час найнижче оплачувана робота — видобуток залізної руди, марганцю і вугілля, виплавка чавуну і сталі. В той же час на долю робітників Центральної Росії випадала куди легша і далеко краще оплачувана праця: виробництво з видобутого і виплавленого українськими робітниками українського металу та на видобутому українськими робітниками українському вугіллі готових автомашин; 2) що український народ, в тому числі і українська робітничка кляса, мусив платити за привезені з Росії автомашини куди більше, ніж як це вно було б, коли б ці машини продукувалися в Україні.

Так само воно є і в цілому ряді інших галузей промисловости. Частка високоспеціалізованої індустрії в усій промисловості України непропорційно мала. Товари високоспеціалізованої індустрії переважно завозяться в Україну з Росії. Україна постачає в першу чергу сільськогосподарсь-у та промислозу сировину. Промисловість України побудована і розбудовується в першу чергу під кутом забезпечення постачання тієї сировини для промисловости Центральної Росії. Далі, більшість кваліфікованих робітників, більшість майстрів, техніків та інженерів у всіх галузях промисловости України, більшість науково-технічних кадрів — це росіяни. Взяти б до уваги у цьому відношенні хоч би західні

області України. До 1939 і, по тім, до 1944 рр. тут цілком не було росіян. Тепер тут їх повно. І всі вони — на керівних постах, на кваліфікованих роботах. Так само, а в деяких випадках даєко гірше є воно і у всій Україні. Це означає, що і в самій Україні, в існуючих тут галузях промисловости, українські робітники в своїй масі спихаються московсько-большевицькими окупантами на підрядне, упосліджене становище — на становище низькокваліфікованої, найгірше оплачуваної, найжорстокіше висискуваної чорноробочої сили. За рахунок українських робітників, української технічної інтелігенції московсько-большевицькі гнобителі-упривілейовують колоністів-росіян. В той же час сотки тисяч українських робітників в характері чорноробочих висилаються поза межі України, до різних галузей промисловости в усьому СССР.

Питаємо: чому воно так є? Невже українські робітники, українські люди взагалі, не здібні до того, щоб опановувати і складні спеціальності? Невже ми якийсь недорозвинутий, меншеартний народ? Невже в Україні не вистачає людей, щоб обсаджувати ними всі, в тому числі і складні спеціальності та керівні пости? Вже більше як 30 років минуло від повалення царизму. Для того, щоб виховати українські робітничі та технічні кадри часу не бракувало. Чому ж це й надалі, чому ж це й досьогодні на керівних становищах, і на кваліфікованих роботах в українській промисловості таке величезне число росіян? Відповідь може бути тільки така: тому, що як раніше російсько-царськими імперіялістами, так і тепер російсько-большевицькими загарбниками Україна трактується виключно тільки як колонія.

Про під'яремне становище України з політичного і культурного погляду ми й не говоримо. Воно для всіх думаючих людей цілком очевидне.

Таким чином, брати робітники, ви терпите подвійний гніт і подвійну експлуатацію. Як робітники — внаслідок злиденного і негільного становища робітничої класи в усьому СССР, і як українці — внаслідок

док підневільного, колоніального становища всього українського народу, всієї України в системі большевицького ССРСР.

І хіба ж за те в 1917-20 рр. 'боролися робітники всієї Росії, в тому числі і робітники та працюючі України? Ясно, що не за те. Большевицькі злочинці підло обманули працюючі маси, і в першу чергу робітничу клясу, підло обманули поневолені народи ССРСР. Одержимі божевільною мрією про розтягнення свого панування на весь світ, вони побудували в ССРСР нову гнобительську і експлуататорську систему. нову тюрму народів.

ПРОМИСЛОВІ РОБІТНИКИ УКРАЇНИ — РОБІТНИКИ УКРАЇНЦІ ТА РОБІТНИКИ ДРУГИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ!

Єдиний шлях до зміни того нестерпного і трагічного становища, що в ньому опинилися ви, весь український народ і всі працюючі ССРСР внаслідок протинародної політики большевицьких гнобителів — активна боротьба проти большевицьких поневолювачів та експлуататорів. боротьба в Україні та в усьому ССРСР!

В теперішній обстановці вам таку боротьбу треба вести в таких трьох напрямках: 1) за розквітання економічної сили большевицького ССРСР; 2) робітникам-українцям — за збереження свого національного українського обличчя, за національне існування українського народу, проти русифікації; 3) за підготовку до цілковитого повалення большевицького режиму.

Розквітати економічну силу ССРСР і таким чином наближувати день його розвалу ви будете тоді, коли: а) не включатиметеся в стахановський рух в будь-яких його формах; б) не виконуватимете планів по соцзмаганнях, зобов'язаннях і т.д.; в) саботуватимете виконувати виробничих планів підприємств; г) не працюватимете понад обов'язуючу норму.

Вам не вистачає грошей — це відомо. Але пам'ятайте: перевиконуючи норми, ви зміцнюєте економічне становище большевицьких гнобителів і через те ще міцнішим робите те ярмо, в яке вони вас запрягли і в якому ви душитесь! Це не є, отже, шлях до покращання вашого становища — це шлях до ще важчої вашої неволі! Краще вже жити будьяк, аби тільки не затискати ярма на власній шиї, аби тільки наближувати день повалення большевицького ладу!

Таємно знищуйте запродааних большевицьким вельможам висулужників з-поміж вас та з-поміж вашого начальства! Вам буде тоді краще, свободніше жити!

Боротися за збереження власного національного українського обличчя, за національне існування українського народу в теперішніх умовах для вас українські робітники, значить, насамперед говорити скрізь і завжди тільки українською мовою, виховувати в душі українського патріотизму та української національної самосвідомості своїх дітей, національно освідомляти зросійщених своїх друзів та знайомих, протиставитися у всіх можливих формах русифікації, що її тепер посилено проводять московсько-большевицькі окупанти України.

Це зрада Україні і українському народові відрикатися чи забувати українську мову, російшити свої власні українські прізвища, нехтувати український патріотизм! А зрада власному народові, власній батьківщині — найбільша ганьба для людини! Плекають свій патріотизм росіяни, всі інші народи світу — чому маємо бути гіршими в цьому відношенні ми, українці? Що ми — якась окрема — позбавлена власних національних почуттів, людська порода в світі? Народ ми, чи ні? А раз ми народ, то й будьмо ним, то й жиймо, як пристало народові, то й не дозвольо російським гнобителям нас зрусифікувати!

Проводити підготовку до цілковитого повалення большевицького режиму, до повного визволення народів і працюючих в умовах большевицького ССРСР можна лише шляхом підпільним — шляхом розбудови підпільної визвольної політичної організації, шляхом роз-

гортання підпільної визвольної боротьби.

Такою визвольною політичною підпільною організацією, що розгортає активну визвольну протибольшевицьку боротьбу, є сьогодні українське революційне підпілля. Наша програма така: 1. Національно-державна незалежність України, національно-державна незалежність усіх підсоветських народів; 2. Справжнє безкласове суспільство; 3. Справжня демократія.

Перебудови ССРСР на принципі незалежних національних держав вимагають інтереси всіх народів і працюючих мас ССРСР. Доки сьогоднішній ССРСР буде єдиною, багатонаціональною державою, доти правлячі класи цієї держави будуть мати всі умови для ведення імперіалістичної політики і внаслідок цього доти тут ніколи не буде справжньої ні національної ні соціальної волі, справді заможного і щасливого життя. Гасло державної самостійності України ми висуваємо прагнучи до рівноправності українського народу з усіма народами світу, в тому числі і з народом російським, прагнучи до справжнього і повного визволення українського народу.

Тільки боротьба за такі цілі є боротьбою за справжнє визволення української робітничої класи, за справжнє визволення України та українського народу, за справжнє визволення працюючих усього ССРСР.

В таких умовах найважливіше завдання українських робітників і всього українського народу — дати українському революційному підпіл्लю якнайширшу, всебічну та відважну підтримку: підтримати його квартирами, грішми, інформаціями, виконувати всі його вказівки та доручення і т.д. Таку підтримку українському революційному підпіл्लю повинні дати і працюючі всіх інших національностей, що прагнуть до повалення гнобительського большевицького ладу. Поширювання визвольних ідей, розповсюдження підпільної літератури — одна з найважливіших форм допомоги українському революційному підпіл्लю!

Брати робітники-українці! Брати робітники інших національностей!

Не ждїть безчинно на вїйну, на „визволення“ з боку захїдних противників ССРСР! Справжнє визволення українськїй народ і всї працюючі ССРСР можуть здобути тїльки в результатї власної боротьби! Майбутню вїйну українськїй і всї інші народи ССРСР зможуть використати для свого визволення лише в тому випадку, коли будуть до того як слїд пїдготовленї. Таку пїдготовку провадить сьгодні українське революцїйне пїдпїлля. Наше визволення залежить вїд його успїхів!

Хай живе визвольна боротьба робїтничої клїасї і всього українського народу за нацїональне і соцїальне визволення!

Хай живе визвольна боротьба поневолених народів і працюючих мас усього ССРСР!

Хай живе нацїонально-державна незалежність України — єдина справжня гарантїя вільного і щасливого життя українськїх робїтників і всього українського народу!

Хай живуть незалежнї держави всїх пїдсоветських народів, соцїальна справедливїсть і справжня демократїя!

Смерть московськьо-большевицьким окупантам України та їхнім українським вислужникам!

Смерть большевицьким гнобителям та експлуаторам!

Вересень, 1950 р.

ОРГАНІЗАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
на Українських Землях

Надруковано в друкарні ОУН ім. Арпада-Золотара
м. серпень, 1951 р.